

CARTA DOMINICAL

29 DE NOVEMBRE DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (V) Expectació

Hem acabat l'Any Litúrgic tot contemplant Jesucrist, que reuneix tota la humanitat, cridant-la a formar en Ell un únic poble de germans. Comencem un nou Any Litúrgic escoltant aquestes paraules: “Tu, Senyor, ets el nostre Pare... nosaltres l'argila i tu el nostre terrisser; tots som obra de la teva mà” (Is 63,16. 64,7); “Germans, a vosaltres gràcia i pau de part de Déu el nostre Pare i del Senyor Jesucrist” (1Co 1,3).

La pregunta de si era possible la fraternitat universal provenia de l'experiència quotidiana (tan llunyana de la fraternitat real!) i, en concret, com a exemple paradigmàtic que presenta el Papa, del record de l'intent fracassat de sant Francesc de convertir el sultà a la fe cristiana i convèncer els croats de la inutilitat de la guerra.

L'encíclica semblava respondre la nostra pregunta mitjançant una frase treta del llibre d'Éloi Leclerc *Exili i tendresa*, on l'autor descriu l'experiència de sant Francesc. Però l'autor no situa aquesta frase en el context del fracàs del sant davant el sultà, sinó gairebé al final de l'obra, quan el propi sant ha fet el seu camí d'aprofundiment en la pobresa, portat per l'Esperit. Era el punt des del qual pot assumir tots els fracassos i frustracions de la vida, fins i tot l'intent de crear una fraternitat veritable en l'Ordre que ell va fundar. Llavors és quan s'entén la frase: “Només l'home que accepta acostar-se a uns altres en el seu moviment propi, no per a retenir-los en el seu, sinó per a ajudar-los a ser més ells mateixos, es fa realment pare”. Sant Francesc no renuncia a la seva identitat i les seves conviccions, però s'acosta a l'altre, anunciant-li l'Evangeli, no per a apropiarse de l'altre, sinó perquè l'altre sigui ell mateix, trobi la seva identitat, que no és altra que “ser fill de Déu”, germà de tots. Sant Francesc esdevé

veritable pare, quan, renunciant a l'apropiació i al control, engendra, dona la possibilitat d'arribar a ser fills – germans...

En això radica la relació misteriosa entre *pobresa* en l'esperit i *fraternitat* (com la seva contrària, la relació entre riquesa d'esperit i tancament o individualisme). La fraternitat universal és, com tota virtut, do immens i tasca àrdua.

Amb aquest esperit iniciem el camí de l'Advent. No és estrany que el primer pas d'aquest camí sigui justament la consciència de pobresa. Ser conscient de profundes mancances que ens impedeixen l'alegria i la felicitat, com la culpa, el fracàs, l'enemistat, el buit, el sofriment, la tristesa, la solitud... El context de crisi social que estem vivint i l'encíclica *Germans tots*, farcida de denúncies concretes, alimenten avui aquesta consciència de pobresa, en el sentit de saber que som pacients d'“inhumanitat”, mancats de dignitat i subjectes de sofriment.

Però l'Advent, com a temps de celebració del misteri cristià, no es queda en la denúncia, sinó que ens convida a viure un segon pas: el pas a l'expectació. Consisteix a estar obert a la vinguda d'un que se'ns ha anunciat com a salvador (Messies), donador de la felicitat somiada. En aquest sentit, referint-nos a la fraternitat universal, que ningú pensi que les denúncies i les crides a l'acció compromesa signifiquin una gran construcció, un organisme mundial, una tàctica segura, que garanteixi la fraternitat. Aquesta és molt més que el que puguem construir. L'Advent és expectació i desig d'un, la presència del qual, acollida amb fe i pobresa ens porta la fraternitat.